

Vážení adoptivní rodiče, vážení příznivci a přátelé Centra Narovinu,

je tu červen a my máme opět milou povinnost informovat vás o dění v projektech. V druhém tištěném bulletinu vám přinášíme především vaše zkušenosti a zážitky s našimi projekty. O své zkušenosti se s námi podělila jedna z „adoptivních maminek“, která v Keni navštívila svoji „adoptovanou dívku“. Dále přinášíme první dojmy z návštěvy projektu Ostrov Naděje od spolupracovníka Centra Narovinu. A na závěr novinky z projektu Partnerství, do kterého se mohou školy zapojit kdykoliv během roku. Děkujeme vám za všechna dosavadní setkání a podporu. Přejeme krásné léto, dovolené či prázdniny a těšíme se na setkání opět od září.

Za Centrum Narovinu **Simona Heřtusová** - simona.hertusova@adopceafrika.cz

Adopce afrických dětí projekt pomoci na dálku

„Adopce afrických dětí – projekt pomoci na dálku“ je mnohem více než pouhá ekonomická výpomoc, neboť vytváří pouto solidarity, porozumění a vzájemné náklonnosti mezi různými kulturami.

Pravidelný příspěvek činí 600 Kč měsíčně, tedy částka, která představuje méně než jeden šálek kávy denně. Adoptivní rodina dostává z Keni třikrát ročně fotografie, vysvědčení a dopisy od dětí.

Klub přátel adopce pomohl dětem ve druhém trimestru 2014

Na fondu Klubu přátel adopce se do konce dubna 2014 nashromáždilo celkem 19 624 Kč. Z peněz byl uhrazen částkou 2400 Kč jeden trimestr pro chlapce Sikoie, který je v osmé třídě základní školy, a částkou 4800 Kč jeden trimestr pro dívku Brendu, která je již na vysoké škole. Chlapec i dívka hledají od září nového „adoptivního rodiče“, aby mohli i nadále pokračovat ve studiu. Zde jsou jejich příběhy:

Brenda Munabi (ID 41228) žije se svými dvěma sestrami u tety, protože jejich rodiče zemřeli. Teta pracuje na malé farmě, ale vydělává jen málo peněz, z kterých se snaží uživit celkem 10 lidí. Bydlí ve dvoupokojovém hliněném domku, vaří na dříví, svítí petrolejkou a vodu si nosí z řeky. Brenda je velmi dobrá studentka, u maturity získala ohodnocení B-, což se podaří jen nemnoha dětem. Brenda chodí na vysokou školu Eldoret Polytechnic a jejím snem je stát se zdravotní laborantkou. Tento kurz trvá 3 roky a potřebovala by podpořit částkou 1200 Kč měsíčně (14 400 Kč/rok).

Sikoi Samson Longoi (ID 41341) je z chudé masajské rodiny. Má šest sourozenců a rodiče pracují jako hlídači, jejich plat je však velmi malý a nemají dostatek peněz, aby mu uhradili poplatky spojené se vzděláním. Sikoi hraje rád fotbal. Nyní chodí do osmé třídy základní školy a je velmi chytrý, nejvíce ho baví věda a matematika. Udělalo by mu velkou radost, kdyby mohl chodit i na střední školu.

Adoptivní rodiče cestují za svými dětmi do Keni

Před asi sedmi lety jsem adoptovala na dálku Beatrice Atieno. Neměla jsem přesnou představu, chtěla jsem pomoci někomu na cestě ke vzdělání a protože malé děti měly větší šanci najít adoptivního rodiče, rozhodla jsem se adoptovat raději starší dítě a děvče, protože bude mít menší podporu rodiny, aby navštěvovala školu. Beatrice byla v tu dobu již úplný sirotek a žila u tety – tedy známé rodiny, která se starala o několik svých dětí a vnoučat a několik sirotků.

Původně jsem myslela, že adoptováním dítěte ukážu důležitost vzdělání i svým dospívajícím dětem, hlavně synovi. Ale, když přišlo první vysvědčení, známky byly spíše nevalné než valné a ti moji potomci vypadali ve srovnání jako vědci.

S Beatrice jsme si začaly psát a chodily mi její vysvědčení a lékařské zprávy. Ve škole se zlepšila, dokončila základní školu, přešla na střední a nyní je v druhém ročníku střední školy, kterou minulý rok změnila. Tato škola je lepší – i podle organizace i podle Bety – a těžší, takže druhák opakuje.

Dlouho jsem ji chtěla vidět, ale cesta do Keni byla spíše snem a vizí než realitou. Moje naivní představy, že bych tam individuálně odletěla a pomohla při preventivních prohlídkách, jako lékařka, byly dost obtížně realizovatelné a hlavně časově, ale i finančně, náročné. Navíc jsem měla málo dovolené a potřebovala jsem pořad něco zařízovat kolem dětí, asi tohle znáte. Minulý rok mi ale zbyla dovolená a moje kamarádka, která hodně cestuje, navrhla zájezd se safari a přejezdem přes Nairobi, kde bych Beatrice mohla vidět.

Objednaly jsme zájezd a vyrazily. Přiletěly jsme s českou skupinou do Mombasy a s podskupinou safari se vydaly na safari ve dvou vozech. Viděly jsme spoustu zvířat hodně zblízka, africká příroda je krásná a těm, co by chtěli jet, vřele doporučuji. Poslední den byl příjezd do Nairobi a tam oběd v restauraci Carnivores, pro mě den D - setkání s Beatrice.

Podle domluvy s paní Feminovou z Centra Narovinu Beatrice přicestovala o den dříve autobusem, protože škola je od Nairobi vzdálená asi 400 km. Přespala v Nairobi a spolu s Kenem – místním koordinátorem, kterého jsem již potkala na jednom setkání adoptivních rodičů v Praze, na mě čekali u restaurace.

Klasicky naše skupina uvázla v dopravní zácpě, nešlo poslat sms, přijmout sms. Nakonec nejjednodušší bylo volat do Čech, že máme zpoždění a jak dojedeme. Měla jsem knedlík v krku, když jsem uviděla Kena a drobnou dívku vedle něj.

Domluvili jsme, že Beatrice a Ken si přisednou k naší skupině a dají si s námi oběd. V té době to bylo pár dní po mých narozeninách, tak i toto byla taková oslava a vidět Beatrice byl dárek navíc. Po chvíli už jsme si povídaly o její škole, o kamarádech a zájmech. Beatrice vyhrála soutěž v tradičních tancích, tak mi Ken pošle naskenovaný diplom, abych si ho jako hrdá matka mohla pověsit v kanceláři na zeď.

Hodně jsme se smály, Beatrice mi kladla spoustu otázek: Proč nepřijely i moje

děti? Oba studují. Proč má syn dlouhé vlasy jako holka? V Keni nosí větší na mužů vlasy na 1 – 2 cm, tam jeho blond vlasy na ramena nejsou obvyklé. Já jsem se zase ptala na to, co ráda vaří, jak se jí líbí v novém prostředí a tak. Beatrice se smála, že jí posílám často trika a různé drobnosti a domluvily jsme se, že příště pošlu dobrou učebnici chemie a anglický výkladový slovník. Biologie ji moc nebaví a v hodinách musela pitvat žábu. Povídaly jsme si o tom, že při studiu medicíny jsou pitvy součástí prvního ročníku. Beatrice mě naučila pár slov svahilsky. Takže vím, jak by mi popřála šťastnou cestu (hodně cestuji pracovně), dobrou noc, jak se popřeje hodně štěstí. Další si budeme zase psát.

Ráda bych se do Keni ještě někdy podívala a Beatrice se znovu setkala, ale kdo ví, kdy to bude. Zatím bych chtěla organizaci Narovinu, paní Feminové a Kenovi moc poděkovat za pochopení a pomoc. Všem ostatním adoptivním rodičům přeji, aby měli z dítěte takovou radost jako já z Beatrice.

Iva Tomanová

Unikátní projekt s názvem Ostrov naděje

Naše auto se čím dál pomaleji blížilo ke svému cíli. Posledních několik kilometrů asfalt z cesty zmizel a ta se proměnila v rozbitou a nedávnými dešti rozblácenou polní cestu. Sem tam jsme minuli nějaké stavení nebo plechovou boudu, které jsou standardním příbytkem většiny místních. Vzhledem k tomu, že na ostrově Rusinga není k dispozici elektrická energie, byl celý ostrov ponořen do tmy. Z té se najednou vynořil osvětlený komplex Ostrova naděje, kterému vévodila budova kliniky, která je v provozu non-stop a na které i v této pozdní hodině měli pacienti s akutními případy. Ve srovnání s okolním světem už na první dojem působí Ostrov naděje jako výjimečné místo z jiného světa.

Ubytování v domečku pro lékaře a dobrovolníky, kteří na Ostrov přijíždějí pomoci, bylo dalším překvapením. Útulné pokojíčky, kuchyňka vybavená vším, co je potřeba, samozřejmě elektřina a největším překvapením byla sprcha s pitnou a horkou vodou i v tuto noční hodinu.

Upřímně řečeno jsem se nemohl dočkat rána, až celý areál uvidím na vlastní oči. To, co jsem viděl druhý den mi doslova vyrazilo dech. Jako partner projektu, který sponzoruje výstavbu počítačové pracovny a knihovny a volejbalového a basketbalového hřiště na Ostrově naděje, jsem měl možnost už předtím získat nějaké informace o tom, jak celý projekt vypadá. Čekal jsem tedy, že to, co uvidím, bude dobré, ale nečekal jsem, že to bude dobré až tak moc.

Celý komplex se skládá ze dvou budov sirotčince, jídelny, školky, hlavní haly, dvou budov školy, kliniky a domečku pro doktory.

Každá budova má na střeše umístěny solární panely, které přes den akumulují energii do zásobníku tvořeného dvaceti 100 Ah bateriemi paralelně zapojenými. Takto nasbíraná energie pokryje celonoční spotřebu energie každé budovy – a to naprosto ekologickým způsobem. Budovy, které mají umývárny nebo sprchy jsou ještě vybaveny zařízením na solární ohřev vody, umístěným na střeše. To vysvětluje tu záhadu horké vody ve sprše. A co je největší překvapení, že ta voda je pitná. Voda se čerpá z Viktoriina jezera, na břehu kterého je Ostrov naděje umístěn, pak putuje do úpravny vody, kde se

z ní stává voda pitná a pak do dvou vodních věží, z nichž každá pojme 10.000 l vody, díky kterým pak funguje vodovodní systém na Ostrově naděje stejně, jako jsme zvyklí u nás.

Díky vodním věžím funguje také zavlažovací systém na malé farmě, které je součástí Ostrova a které se nachází mezi budovou sirotčince a jezerem. Díky zavlažovacímu systému tak může farma vyprodukovat jednu extra úrodu.

Součástí farmy jsou také dva rybníky, ve kterých se chovají tropické tilápie – ryby okounovitého typu, které se vyznačují velkými přírůstky a chutným tučným masem a jsou vítaným zpestřením jídelníčku dětí z Ostrova. Nedávno postavený kurník už má svoje osazenstvo, prvních 200 slepic, které denně snesou cca 300 vajec, které opět obohatí jídelniček dětí. Nových 8 ha pole, které Ostrov naděje provozuje na pevnině a kvůli kterému pořídil i traktor, by už brzo mělo dát první úrodu. A jestli ta bude dobrá, tak by se teoreticky mohl Ostrov naděje stát soběstačným i z pohledu potravinového (když už je soběstačný z pohledu dodávek pitné vody a elektrické energie), což je úctyhodný výkon, vezmeme-li v potaz, že Ostrov naděje musí denně nakrmit 65 dětí ze sirotčince a přes obědy ještě dalších 290 dětí z okolí, které sem docházejí do školy.

Projekt Ostrova naděje je skutečně unikát. Nejen svým přístupem k dětem a celou svou základní myšlenkou – dát dětem novou naději a šanci změnit svůj nepříznivý osud k lepšímu, ale také svým komplexním přístupem. Zde se totiž neřeší jen fragmenty celého problému. Nepostaví se škola pro děti, které dál umírají hladem nebo na malárii nebo obráceně – nedává se jídlo dětem, které dál nemají přístup ke vzdělání a nebudou se o sebe umět v dospělosti postarat. Zde se řeší celý problém komplexně – vzdělání, hygiena, strava, slušné ubytování, zdraví a v neposlední řadě také aktivity pro děti tolik potřebné – zábava. Na výsledcích Ostrova naděje je vidět, že jen tohle je ta správná cesta, jak lze vychovat celou generaci mladých,

vzdělaných, zdravých a sebevědomých lidí, kteří začnou měnit poměry ve své zemi k lepšímu.

Unikátním je tento projekt ještě v jedné věci – Ostrov naděje je totiž zároveň Ostrovem pokroku v této oblasti. Ale, a to je podstatné, pokroku šetrného k životnímu prostředí. Technologie použité na výrobu energie, ohřev vody, metody farmaření, snaha o maximální recyklaci všech druhů odpadu, jsou důkazem toho, že pokrok jde dělat i bez toho, aby se devastovalo životní prostředí a celá naše planeta.

Není proto divu, že místní farmáři, když vidí výsledky Ostrova naděje, začínají tyto techniky a postupy kopírovat bez toho, aby jim někdo (tak jak to bývá v jiných projektech) kázal, co mají a co nemají dělat, co je pro ně dobré a co ne. I tady se potvrzuje zlaté pravidlo, že příklady táhnou.

Ve svém profesním životě jsem viděl hodně různých projektů a troufnu si tvrdit, že většinou dokážu odhadnout, který projekt má budoucnost a který ne. A tento projekt je jedním z mála, které mě doslova nadchly a dle mého názoru je to projekt, který má největší šanci v relativně blízké době dosáhnout vysněné soběstačnosti i ekonomicky.

Centrum Narovinu a jeho adoptivní rodiče, sponzoři, dobrovolníci, bez jejichž pomoci by tento projekt nespátřil světlo světa, tak podle mého názoru dokázali vytvořit světový unikát, který by mohl sloužit jako inspirace jiným rozvojovým organizacím.

*Tomáš Kaštil, výkonný ředitel
Inter Cars South International Group*

Klub přátel Ostrova Naděje hledá dobrovolníky, kteří by se chtěli zapojit do dalšího rozvoje a plánování projektu.

**Informace na www.AdopceAfrika.cz
dana.feminova@adopceafrika.cz**

Partnerství mezi českými a keňskými školami

Od ledna 2014 běží roční plán partnerství mezi českými a keňskými školami s hlavním cílem – nechceme učit o kultuře našich partnerů, rádi bychom vytvořili prostor, kde se partnerské školy mohou učit společně a vzájemně se nechat inspirovat...

Do projektu Partnerství se zapojily děti ze školek i základních škol – doplňkové prožitkové aktivity a workshopy jsou proto dělány velmi jednoduchým způsobem a je možné do nich, s malými úpravami, zapojit všechny věkové kategorie.

Roční plán byl vytvořen na jeden školní rok a je rozdělen do tří hlavních témat (1. země, ve které žijeme a moje škola, 2. moje rodina a kdo jsem a 3. přání a příprava slavnosti a závěrečného shrnutí). Každému tématu se škola věnuje tři měsíce včetně posílání výstupů part-

nerské škole a závěrečné reflexew. Školy tak mají dostatek času na zpracování, workshopy, posílání partnerské škole i zpětnou reflexi nad výstupy z druhé strany. Závěr roku patří slavnosti a shrnutím, objevům, přáním a prezentaci ročních výstupů kamarádům, ostatním třídám a učitelům, rodičům a veřejnosti...

Učitele v tomto programu bereme jako aktivní partnery, kteří dětem s programem pomáhají a mohou témata propojovat i do dalších předmětů (přírodopis, zeměpis, angličtina, dějepis, výtvarná výchova atd.)

V období leden – duben 2014 si školy vyměnily první materiály témat: země, ve které žijeme a moje škola. Pár fotografií z tohoto bloku připojujeme a velmi oceňujeme kreativitu při zpracování i radost a nadšení na jedné i druhé straně. V květnu školy pracovaly na druhém bloku témat: moje rodina a kdo jsem.

Do projektu je možné se připojit i od září či kdykoliv během školního roku. Těšíme se na spolupráci s dalšími školami.

Simona Heřtusová
simona.hertusova@adopceafrika.cz, mobil 608 301 270
www.adopceafrika.cz
www.facebook.com/CentrumNarovinu

